

LIEDTEKSTEN

Avondconcert De Stag

5 oktober 2025

Henk Neven | bariton

Moby Dick

Samuel Barber (1910-1981)

Dover Beach

The sea is calm to-night,
The tide is full, the moon lies fair
Upon the straights; on the French coast the light
Gleams and is gone; the cliffs of England stand,
Glimmering and vast, out in the tranquil bay.
Come to the window, sweet is the night-air!
Only, from the long line of spray
Where the sea meets the moon-blanch'd land,
Listen! You hear the grating roar
Of pebbles which the waves draw back, and fling,
At their return, up the high strand,
Begin, and cease, and then again begin,
With tremulous cadence slow, and bring
The eternal note of sadness in.
Sophocles long ago
Heard it on the Ægean, and it brought
Into his mind the turbid ebb and flow
Of human misery; we
Find also in the sound a thought,
Hearing it by this distant northern sea.

The Sea of Faith
Was once, too, at the full, and round earth's shore
Lay like the folds of a bright girdle furled.
But now I only hear
Its melancholy, long, withdrawing roar,
Retreating, to the breath
Of the night-wind, down the vast edges drear
And naked shingles of the world.

Ah, love, let us be true
To one another! for the world, which seems

Strand Dover

De zee is kalm vanavond,
Het is vloed, de maan schijnt helder op de zeestraat; aan de
Franse kust schittert het licht even en verdwijnt dan; de kliffen van
Engeland staan, glinsterend en uitgestrekt, in de rustige baai.
Kom naar het raam, de nachtelijke lucht is zoet!
Alleen, vanuit de lange lijn van opspattend water,
Waar de zee het door de maan verbleekte land ontmoet,
Luister! Je hoort het schurende geraas
Van kiezelstenen die de golven terugtrekken en weer naar voren
slingeren,
Bij hun terugkeer, op het hoge strand,
Beginnen, ophouden en dan weer beginnen,
Met een trillende, langzame cadans, en brengen
De eeuwige toon van droefheid binnen.
Sophocles hoorde het lang geleden
aan de Egeïsche Zee, en het bracht
hem de troebele eb en vloed
van het menselijk leed in herinnering; ook wij
vinden in het geluid een gedachte,
wanneer we het horen aan deze verre noordelijke zee.

De zee van geloof
Was ooit ook vol, en lag rond de kust van de aarde
Als de plooien van een heldere, opgerolde gordel;
Maar nu hoor ik alleen nog
Haar melancholische, lange, terugtrekkende gebrul,
Zich terugtrekkend naar de adem
Van de nachtwind, langs de uitgestrekte, sombere randen,
En kale kiezelstranden van de wereld.

Ach, liefste, laten we elkaar trouw blijven!
Want de wereld, die voor ons lijkt te liggen

To lie before us like a land of dreams,
So various, so beautiful, so new,
Hath really neither joy, nor love, nor light,
Nor certitude, nor peace, nor help for pain;
And we are here as on a darkling plain
Swept with confused alarms of struggle and flight,
Where ignorant armies clash by night.

Als een land van dromen,
Zo divers, zo mooi, zo nieuw,
Heeft geen vreugde, geen liefde, geen licht,
Geen zekerheid, geen vrede, geen hulp bij pijn;
En wij zijn hier, als op een donkere vlakte,
Overweldigd door verwarrende alarmsignalen van strijd en vlucht,
Waar onwetende legers 's nachts met elkaar in botsing komen.